

Joachim Stockmann

**Programma Quo Ad Funeris deductionem ... Matronae, Iustinae Fresen/ ... Dn.
Johannis Beselins/ desideratissimae coniugis**

Rostochi[i]: Pedanus, 1630

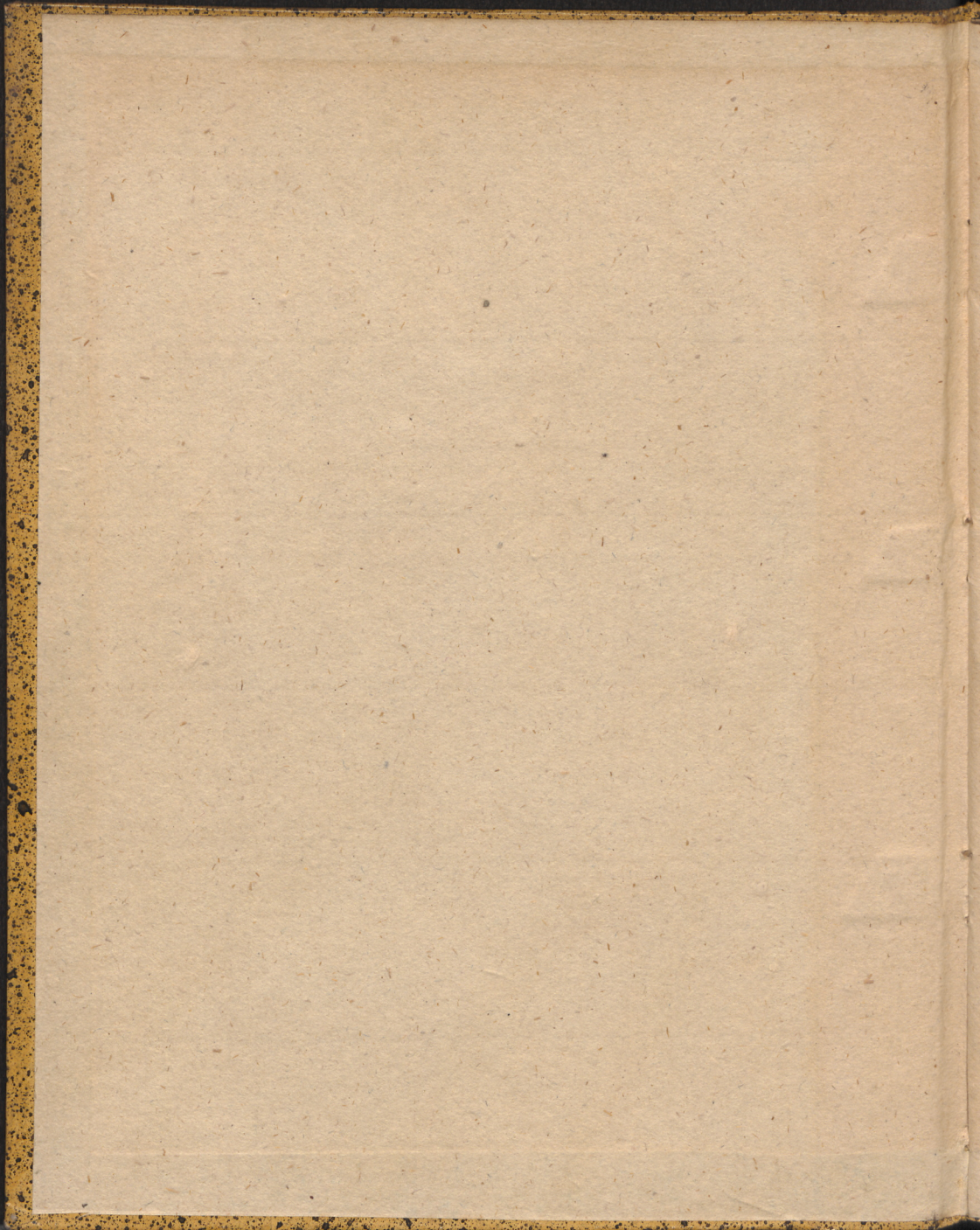
<http://purl.uni-rostock.de/rosdok/ppn777434113>

Druck Freier Zugang

Stocman, J.,
in J. Frese,
uxor. J. Beselin.

Rostock. 1630.

PROGRAMMA

Quo

Ad

Funeris deductionem

Leclitissima & ornatissima Matrone,

JUSTINÆ

Presen/

SPECTATISSIMI VIRI,

Dn. JOHANNIS BEERINGI/

desideratissimæ conjugis

RECTOR

ACADEMIÆ ROSTOCHIENSIS,

D. JOACHIMUS STOCMAN

Phys. Profess.

Omnes omnium ordinum ciues academicos

honorifice & per amanter invitac.

RostochI

Excudebat JOACHIMUS PEDANUS,

Acad. Typogr. Anno 1630.

115.

RECTOR
ACADEMIÆ ROSTOCHIENSIS
D. JOACHIMUS STOCMANNUS
Physices Professor.

Blequioso in Maritum amo-
re, pietate, pudicitia, & me-
liori de nota sexum commē-
dantibus aliis quibusvis vir-
tutibus, Ornatissima fæmi-
na JUSTINA PRESEN,
præstantissimi & docti viri
Dn. JOHANNIS BESELINII, Civis apud nos
primarij, affinis nostri carissimi, dilectissima
Conjux, filia desideratissima Domini NI-
COLAI PRESEN, antiquo generis
eoq; patricio splendore spectatissimi Decem-
viri; *postquam* immortalis vitæ, à primo statim
acutissimi morbi initio, præfaga mente con-
ceptam, certissimam spem, repetito S. Cœna
usu, tanquam renovato sigillo, obsignasset, nu-
dius tertius mortalem hanc vitam bonâ fide
refi-

resignavit, & piè non minus quam placidè, ma-
rutinis horis obdormivit; in conspectu & oculis
maestissimo Marito collacrumantium amico-
rum, filiorum, fratris, patris, &, quam primo lo-
co dignari debuissim, amantissimæ matris (*ma-
trem* quidni dixerim; quam piè defuncta nostra
matrem experta est semper, nunquam nover-
cam, quam matrem merito salutavit, & ut ma-
trem amavit merito) CATHARINÆ KOLE-
RIÆ, honestissimæ & hoc jam insuper pietatis
in privignam testimonio cumulatè laudatissi-
mæ Matronæ.

Cæterum, de diversorio mortalitatis ad im-
mortalitatem quæ hoc modo migravit, ex hisce
locis ærumnarum plenissimis, nec dum tamen
plenis in alteram regionem innumerabilibus
felicitatibus affluentem & redundantem

ubi preciosior ætas

Aurea progenies habitat, semperq; perennat,

Quale semel meruit mundus sibi currere seclum,

quæ jam concessit *uxoribus* nostra Justina, Anno
Millesimo sexcentesimo secundo in hanc lucè
prodiit, eodè cum Nicolao *unico eoz*, longe charis-
sima fratre partu, ipso Paschatos die, quo resur-
gebat devicta morte triūphans noster redēptor.
Anno Millesimo sexcentesimo vigesimo, cum jã
in verâ pietate, castitate, & reliquis vere virgi-

A 2

neis

ornamentibus prævia ornatissimæ Matris JU-
STINÆ KIRCHOVIÆ, vestigia sedu-
lò secuta adolevisset, spectabili viro Dn, JO-
HANNI BESELINIO, (Dn. JACOBI, specta-
tissimi & integerrimi viri NICOLAITANO
templo præfecti meritisissimi filio,) *decimo octa-
vo* suæ ætatis anno, nupsit, optatissimo conju-
gio, eoq; licet non diuturno: ita ramen felici
ut inde etiamnum supersint, optimæ indolis
virtutis & pietatis amantes, *tres*, JACOBUS,
NICOLAUS, VALENTINUS, (Quartus
n. Johannes eodẽ anno millesimo sexcentesimo
vigesimo octavo, quo hunc mundum salutavit,
mundo valedixit) *dulcissimi filij*, in spem ge-
neris & solatium patris relictæ (ita enim Agri-
cola eversis arboribus, quas aut ventus radici-
tus evulsit, aut contortus repentino impetu
turbo perfregit, sobolem ex illis residuâ fovet,
& amissarũ semina, statim, plantasq; disponit.)

Hic jam in splendidissimæ familiæ ulterio-
rem illustrationem subjungendi essent ab o-
mni parte conspicui *maiores* primoq; loco col-
locandus foret maternus avus Dn. LAUREN-
TIUS KIRCHOVIUS, *vir* quod scripta abun-
de testantur, ingenio, doctrinâ & judicio paucis
secundus, *jureconsultus* Celeberrimus, olim in
Mega-

Megapolitana & Lunaburgensi aulâ Confilia-
rius dignissimus, in Balthicâ hac nostrâ Sareptâ
Professor publicus: *inde* avus paternus Dn. NI-
COLAUS F R E S E, Reipubl. hujus Senator
spectatissimus, prudentissimus; *itemq;* mater-
na avia JUSTINA RUDELIA, viri Amplissimi
Dn. IOHANNIS RUDELII, Juris Consulti &
Syndici in Imperiali Lubecâ meritissimi *filia*,
& avia paternâ WENDULA LVSGHOVIA,
Dn. MARCII LVSCOVII, Juris Consulti & An-
tecessoris in hac Academia Eximij *soror* hone-
stissima fama certatim laudatissimæ fæ-
minæ. Porro affines nescio annon etiâ huc ac-
cerfendi, eoq; nomine inprimis vir Magnificus
Amplifs. & Prudentissimus Dn. IOACHIMVS
SCHVTTIVS, Consul hujus Reip. benè meri-
tus, amicus & fautor noster observanter colen-
dus: sed vereor ne interea quod maxime meum
est negligam. *Quare* ad vos me rectâ converto,
vos compello Reverendi Consultissimi Expe-
rientissimi Clarissimi viri, Academix patres &
Cujuscunq; ordinis Cives; Intellexistis, *cujus*,
quam ornatissimæ & laudatissimæ fæminæ exu-
viæ terræ matri reddendæ sint, probate sultis
vestram condolentiam mœstissimo viduo, viro
literato & literatorû amantissimo, & in honorẽ

KIRCHOVIANÆ, LVSCOVIANÆ, FRE-
SIANÆ, BESELINIANÆ, splendidissimarum
& optimè meritarum familiarum, frequentissi-
mâ frequentia ad funeris defunctionē, hora media
prima, in templo Mariano confluite, & cum hu-
manæ vitæ fragilitatem, tum præsentium tem-
porum miserrimam faciem, arrepta iterum oc-
casione, considerate *moderato animo*, in quam
rem non possum mihi imperare, quin ex Pe-
trarcha quædã suppeditem & præeam. Quum,
inquit, res fortunasq; hominū cogito, incertosq;
& subitos rerū motus, nihil fermè fragiliū mor-
taliū vitā, nihil inquietius invenio: ita cun-
ctis animantibus naturam miro remedij gene-
re, consuluisse video, ignorantia quadam sui:
nobis solis memoriam, intellectum, providen-
tiam, divinas ac præclaras animi dotes in perni-
ciam ac laborem versas. Tam supervacuis enim
semper, nec inutilibus modo sed damnosis atq;
pestiferis curis obnoxij & præsentī torquemur
tempore & præterito futuroq; angimur, *ut nihil
magis metuere videamur quam ne quando for-
te parum miseri simus*. Tanto studio miseria-
rum causas & dolorum alimenta conquirimus,
quibus vitam, quæ, si ritè ageretur, felicissima
prorsus ac jucundissima rerum erat, miseran-
dum

dum ac triste negotium effieimus, cujus initium
cæcitas & oblivio possidet, progressum labor,
dolor exitum, error omnia; quod ita esse, quis-
quis vitæ suæ cursum acri judicio remetiatur,
intelliget. Quem quietum quæso, quem tran-
quillū? quē non laboriosum magis atq; anxium
diem egimus? Quod unquam tam securum, aut
tam lærum mane vidimus, ut non ante crepu-
sculum sollicitudo marorq; subreperet? Cujus
mali, & si ipsis in rebus multa insit occasio, nisi
tamen nos fallat amor nostri *causa* major, sive
(ut ingenuè fateamur) *culpa* omnis in nobis est.
Ut sileam reliqua, quibus undiq; tradimur, quod
illud est bellum; quamq; perpetuum, quod cum
fortuna gerimus, cujus nos facere poterat virtus
sola victores. Soli igitur imbecilles, exarmati, nō
æquo Marte cum implacabili hoste congregi-
mur, quos *illa* vicissim, ceu leve aliquid, attol-
lit ac dejicit & in gyrum rotat, ac de nobis ludit.
Et *vinci tolerabilius foret*, nunc ludibrio etiam
habemur. Id vero quid aliud fecit, quam levi-
tas & mollities nostra? Idonei visi sumus, qui
pilæ in morem, huc illuc tam facile jactaremur,
animalia ævi brevissimi, sollicitudinis infinitæ,
quibus inscijs, Cui puppim littori, Cui a-
nimum Consilio applicemus. pro Consilio

int

terim sit pendere, ac prater praesens malum &
tergo quod doleat, & quod terreat, ante oculos
Semper habere. Tu deniq; Charissime Domi-
ne affinis, memineris illius ex veteri comico

Ποιθεῖν δὲ μετρίως τὰς προσήκοντας φίλους:

ἔγωγε πθινάσιν, ἀλλὰ πλὴν αὐτῶ ὄδῳ,

ἢν πάσιν ἐλθεῖν ἐς ἀναγκάσιως ἔχον

προσληλύθασιν, εἶτα κ' ἡμῖς ὕστερον

εἰς τὸ καὶ ἀγώγιον αὐτῆς ἤξομεν,

καὶ τῶν ἄλλων συνδιατρέψοντας κέρον.

Lugere amicos mortuos modicè docet.

Non mortui etenim sunt, sed illam ipsam viam

quam mox necessum inire nobis omnibus

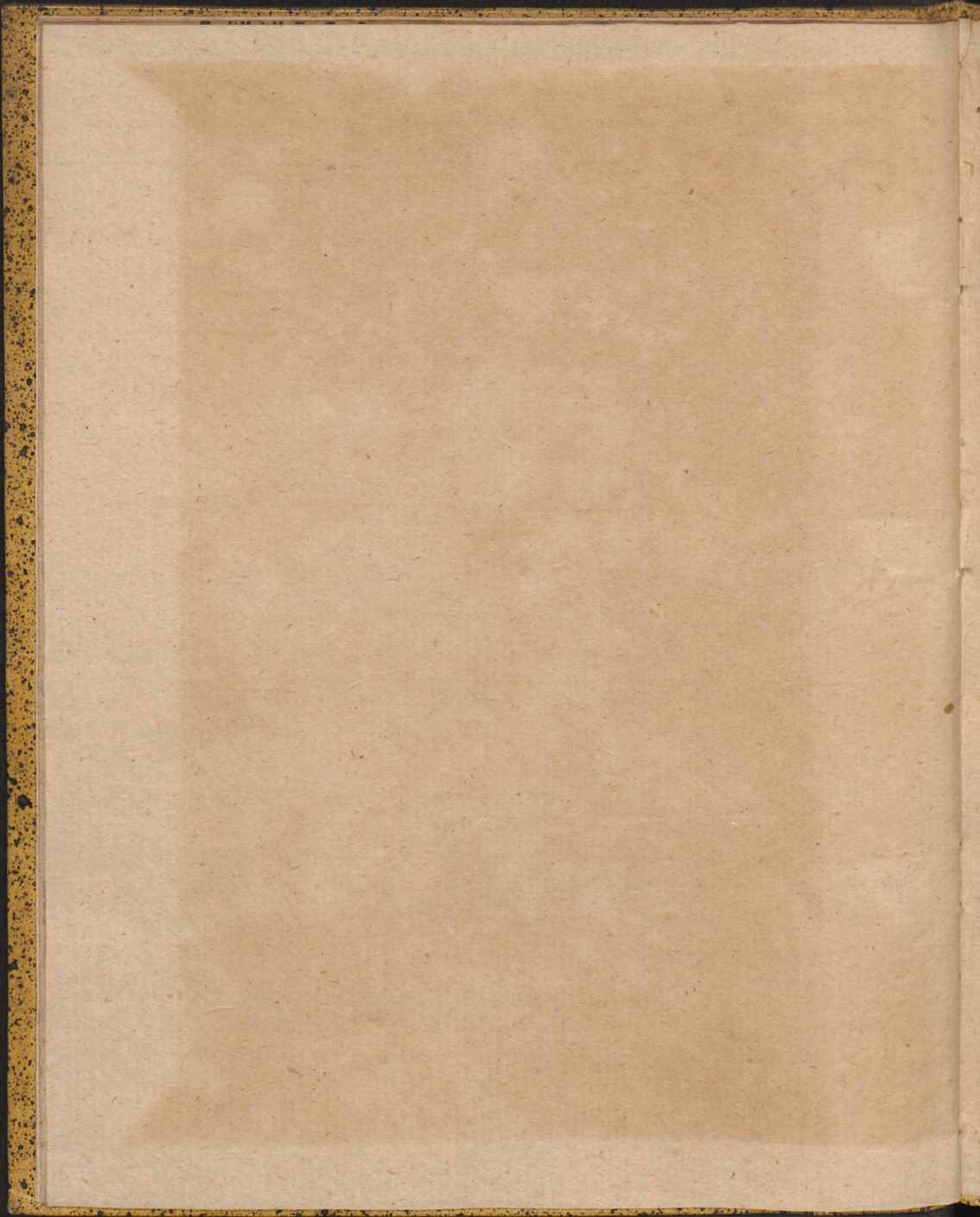
illi praeiverunt, & ecce post modum

Transgressi in unum idemq; diverforium,

Conjuncti agemus quicquid evis reliquum est.

Et ex Cicerone alterius, Consolationum mul-
tæ sunt via, sed illa rectissima, impetret ratio
à te quam primum quod tandem dies impetra-
tura est. P. P. sub Sigillo Rectoratus ad diem 5.
Januar. Anno 1630.

dum ac triste negotium
cæcitas & oblivio possi
dolor exitum, error omni
quis vitæ suæ cursum a
intelliget. Quem quiet
quillū? quē non laborio
drem egimus? Quod un
tam lætū manē vidim
seculum sollicitudo mar
mali, & si ipsis in rebus
tamen nos fallat amor
(ut ingenue fateamur)
Ut sileam reliqua, quibus
illud est bellum? quamq;
fortuna gerimus, cuius n
sola victores. Soli igitur i
æquo Marte cum impl
mur, quos *illa* vicissim,
lit ac dejicit & in gyrum
Et *vinci tolerabilis fore*
habemur. Id vero quid
ras & mollities nostra
pilæ in morem, huc illuc
animalia ævi brevissimi,
quibus inscijs, Cui p
nimum Consilio appl

cujus initium
ressum labor,
ita esse, quis
remerietur,
quem tran
s atq; anxium
securum, aut
ante crepu
beret? Cujus
ocasio, nisi
major, sive
s in nobis est:
udimur, quod
m, quod cum
poterat virtu
exarmati, nō
ste congregi
aliquid, attol
emobis ludit.
udibrio etiam
quam levi
sifumus, qui
e jactaremur,
inis infinita,
tori, Cui a
oro Consilio

